

MARKKU ROPPONEN

KUHALA

JA EPÄTARKKA-AMPUJA

— TAMMI —

MARKKU ROPPONEN

KUHALA

JÄ EPÄTARKKA-AMPUJA

TAMMI

HELSINKI

MARKKU ROPPONEN

Kuhala ja kaimaanin hymy, 2022
Kuhala ja kuuma kultahippu, 2021
Kuhala ja salaiset seuralaiset, 2020
Hautausoimisto Wähähappinen, 2019
Koirapuistoromaani, 2018
Kuhala ja haudan pitkä varjo, 2017
Kuhala ja isku Helsingissä, 2016
Kuhala ja vapaa pudotus, 2015
Kuhala ja tuomitut, 2014
Kuhala ja jokimurhat, 2013
Kuhala ja yöjuna, 2012
Kuhala ja vanginvartijan mandoliini, 2011
Kuhala ja kevään ensi ruumis, 2010
Kuhala ja hautausmaan risteys, 2009
Suru aika päättyy, Kuhala, 2008
Kuhala ja kuoleman hipaisu, 2007
Kuhala ja takapihojen tuonenvarjo, 2006
Linnut vaikenevät, Kuhala, 2005
Kuhala ja viimeinen kesävieras, 2004
Kuhala ja musta juhannus, 2003
Puhelu kiusaajalta, 2002
Lavastus, 2000
Elämysmatka, 1999
Siivestäjät, 1997
Naisiin, 1995
Isän kädestä, 1995 (yhdessä Timo Parvelan kanssa)
Viimeinen auringonnousu, 1994
Paholaisen kiireet, 1993
Mies katoaa sateeseen, 1992
Kuolemanuni, 1991
Pronssijuhlat, 1990

© Markku Ropponen ja Tammi, 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
ISBN 978-952-04-4579-9
Painettu EU:ssa

1

Kuhala esitteli itsensä ja sanoi menettäneensä vaimonsa vajaa vuosi sitten. Suuta kuivi, silmät kostuivat, kaduttikin. Mitä ihmettä hän teki täällä, seurakunnan karusti kalustetussa kokoushuoneessa, jonka pöydän ääreen asettunut äijärinki koostui yhdeksästä leskeksi jääneestä harmaahapsesta? Ensi silmäyksellä näki, että puolet heistä poti alkavaa dementiaa ja että loppuillakin oli riittämiin tekemistä monenkirjavien kolotustensa patoamisessa.

Keneltä hän kuvitteli saavansa vertaistukea?

Anastasia oli menehtynyt tiikerihyttysen aiheuttamaan chikungunya-kuumeseen Keski-Afrikan tasavallassa, missä hän oli työskennellyt Maailman terveysjärjestön rokotusohjelmaprojektissa. Tautiin liittyvät harvinaiset hengitys- ja keskushermosto-oireet olivat koituneet Anastasian kohtaloksi ja vähältä piti, ettei Kuhalakin ollut luovuttanut. Hän oli kokenut kovia, ei tahtonut selvitä millään ja kirosi kohtaloaan, jonka raapaisu kasvoilla erottuivat matkojen päähän.

Hautajaiset Anastasian kotikylässä Alma-Atassa, byrokraatia, ravaaminen tuolla ja täällä, yllättävä testamentti, puille paljaille jääneen ongelmaveli Arkadin uhkailut, Kuhalan oman terveyden horjuminen ja suru.

Rutkasti lohtua oli sentään tuonut ikääntyneen Hippukoiran pyyteetön seura, kirjailija Kanen rohkaisut elämän jatkumisesta ja – ei ehkä järin suositeltavaa – Haddington Housen siemailu samaan aikaan kun ämyristä kantautui kuuluville vaikkapa Gilbert O’Sullivanin 70-luvun hitti Alone Again. Kuinka monta kertaa Kuhala olikaan hyräillyt mukana tuota hempein sointukuvioin höystettyä vuodatusta tai tapaillut sitä kitarallaan.

Voisiko hän mainostaa puolisonsa menettäneiden sururyhmälle Alkon halpiviskiä? Entä miten vaikeaa oli lausua chikungunya-virus nyt, kun pala kurkussa pakkasi paksuuntumaan ja epäily tänne tyrkyttäytymisen järkevyydestä kalvoi jo pahan kerran?

Kuhala ei saanut sanaa suustaan, otti tukea pöydän reunasta ja vilkaisu vierellään istuvaa leskimiestä, jonka vaimo oli keikahtanut jakkaralta kastelukannu kädessään siirtyäkseen antamaan lopun veden Edenin puutarhan viiniköynnöksille. Äijä kertoi saaneensa alkuun apua kriisipuhelimesta, hiukkasen pilleripurkistakin, psalmeista ja hyvin rytmitetystä arjesta, johon toivat väriä visailuillat lähipubissa ja teeveen lätkämätsit.

Virkaa tekevä aluekappalainen hypisteli hihansuitaan, vilkaisu mykäksi herennyttä, aloillaan huojahtelevaa Kuhalaa ja rohkaisi tätä avaamaan tuntemuksiaan omin sanoin. Jos ne eivät olleet tullakseen, aikaa oli ja vuoro voitaisiin odotellessa antaa seuraavalle. Aluekappalainen oli alle kolmenkymmenen, tuoksui jollekin raikkaalle hajusteelle ja harrasti hartioiden leveydestä päätellen kehonrakennusta.

Seuraavana vuorossa oleva leskimies oli ruvennut räpläämään kuulolaitettaan, muistutti hieman raadonsyöjälintua roikkuvine kaulahelttoineen ja koukkunenineen eikä älynnyt, että nyt haluttiin tietää hänen selviytymispolustaan.

Kuulolaite vierähti lattialle. Mies nuolaisi huuliaan ja kumartui poimimaan sitä, mutta ei kerinnyt, koska Kuhalan nilkoissa lojuva Hippu pani merkille kapistuksen putoamisen, nappasi sen hampaisiinsa ja sai puistatuskohtauksen maistaessaan väkevän korvavaikun. Koira hellitti otteensa ja tuolinjalat parkaisivat pöydän ympärillä, kun kumarruttiin auttamaan veljeä ja antamaan vertaistukea etsinnöissä.

Kävi ilmi, että Hippu oli puraissut kuulokojeen rikki. Sen herkkää mikroelektroniikkaa ei ollut suunniteltu koirankestäväksi. Pöydän alle kyykistelevät miehet tuijottivat vahinkoa ja toistensa naamoja, joihin pakkaantunut veri loi kummitusmaisena vivahteen. Niin pieni kuulolaite oli, että sen palaset toivat mieleen pääsiäismunan lelun. Hippu vetäytyi pöydän alta äijien säikäyttämänä.

Joku kysyi miksi koira oli päästetty puolisonsa menettäneiden sururyhmään. Jonkun toisen mielestä kuulolaite ei ollut läpäissyt lujuuksia, mutta sen omistaja, lintumainen mies, kirosi ja sai vapinakohtauksen. Hänen suupielensä alkoivat vaahdota ja hän kaatui tuoleineen päin kokoushuoneen tiiliseinästä niin että kolisi. Aluekappalainen ponnahti hakemaan sivuhuoneesta sydäniskuria sillä välin, kun muut veteraanit saartoivat kellahtaneen, höllensivät tämän flanellipaidan kaulusta ja rauhoittelivat.

Ennen kuin sulki kokoushuoneen oven takanaan, Kuhala pani merkille, että seinällä roikkuva ristiinnaulittu oli mennyt hiukan vinksalleen. Aluekappalainen oli maininnut puisen figuurin olevan Hannes Auteren myöhäiskauden työ.

Hippu ei pannut pahakseen poistumista eikä pitänyt kuulokojeen maistamista minään. Sehän oli vain toteuttanut sudensukuisen vaistojaan ja napannut vierasesineen eliminoidakseen mahdollisen uhan. Ja jos Kuhala saisi laskun, kai hänellä oli kaikenvaranvakuutus?

Mies ja koira vaihtoivat katseita. Sitten Hippu alkoi kyykkypissä aroniapensaansa tyveen ja siivilöi kirsuunsa kiinnostavia loppukesän tuoksua, joita leyhyi illankajon trooppisessa ilmanalassa. Kuhala pyyhkäisi hikeä otsaltaan ja vilkaisi tapuliin, jonka nimikkonaakka seurasi korkeuksista heidän loitontumistaan.

Helveti, ei surutyötä tehty yhdeksästä viiteen, ei sillä ollut toimistoaikaa. Sitä paiskittiin päivät läpeensä, kuukaudesta toiseen, ja vuosi sai kulua ilman, että mikään muuttui. Ja joku kehtasi sanoa, että aika parantaa. Hän näki unia Anastasiasta ja havahtui toisinaan siihen, että jutteli tälle keskellä päivää häärätessään Mustankorkean torpan pihamaalla tai hämmentäessään lieden ääressä leskimiehen vaatimattomia keitoksiaan ja odotti, että Anastasia olisi vastannut. No ei se niin vain luonnistuisi haudan takaa eikä tuntunut järkevältä turvautua meedioon kysyäkseen vaimolta, josko retiisit kannattaisi vaihteeksi kylvää pihan toiselle laidalle. Ja Kuhala näki unia Boeing-lentokoneen kokoisesta tiikerihyttystä, joka lenteli kotimökin yllä ja langetti pihamaalle ison varjonsa.

Entä kuinka monta kertaa hän oli itkenyt ison miehen äänetöntä itkua sohvannurkassa Hippua pajaten, kunnes kyynelkanavat ehtyivät ja käsi ojentui kohti viskihuikkaa.

Miksi ihmeessä hän oli antanut periksi Anastasian suvulle ja suostunut siihen, että tämä haudattiin Alma-Atan liepeillä sijaitsevan kyläpahan kirkkomaahan? Hankala sinne oli mennä viemään kukkia rakkaalleen eikä Kuhalalla ollut halua ottaa selvää, toimiko Interflora Alma-Atassa. Se että Arkadi oli luvannut tulla hakemaan pois omiaan – mitä omiaan? – korkojen kera, ei juuri huolettanut. Edesmenneen jäämistöstä löytyneen testamentin laillisuutta ei voinut kiistää, Anastasian lääkärinpalkasta säästyneet eurot menivät Kuhalalle.

Hän hoputti Hippua, ennen kuin sururyhmäläiset säntäisivät perään. Murhe Anastasian menettämisestä oli tyrehdyttänyt yksityisetsivän ammatinharjoittamisen miltei tykkäänään ja jos jokunen toimeksiantopyyntö oli tullutkin, Kuhala oli torjunut ne. Hän pärjäsi vähän yli tonnin työeläkkeellään ja Anastasian perinnöllä, hänen menonsa eivät päättä huimanneet.

Se että poliisi piti Kuhalaa yhä pääepäiltynä (eikä niinkään virheellisesti) helsinkiläisen palkkatappajahipsterin kuolemaan, ei juuri huolettanut. Mustankorkealainen oli ravannut puhuteltavana asian tiimoilta kerran jos toisen mutta syyttäjänvirastoon ei taidettu saada kyhätyksi yhtä ainoaa todistetta niin, että asia olisi edennyt. Ja mitä kauemmin tuosta huonosti säännöstelystä, joka ikisen hätävarjelutunnusmerkistön täyttävästä kuokanvarsi-iskusta oli kulu-
nut, sen heikommiksi tutkijoiden hihaässäät kävivät.

Kuhala ei nähnyt enää painajaisia hipsteristä. Nyt tulvivat uniin vuodet Anastasian kanssa.

Hippu kapusi ladattavan hybridin takapenkille. Seurakunnan parkkiin pyyhältävä ambulanssi vihjaisi, ettei kuulo-kojeukkeliä ollut saatu entiselleen sururyhmäläisten voimin. Kuhala vilkaisi huolestuneena peruutuspeiliin, harkitsi hetken paluuta, mutta painoi sitten kaasua. Ei kai hän voinut ottaa kontolleen miesparan kohtausta? Ei kai se hänen syynsä ollut, että kapistus oli pudonnut Hipun ulottuville?

Ajettiin Ronsuntaipaleentielle. Kaatopaikan risteykseen ylinopeutta kaahaavien jäteautokuskien katseissa erottui kiire, väsymys ja ripaus välinpitämättömyyttä siitä, kummalle puolelle ojaa Kuhalan kottero singahtaisi, mikäli törmättäisiin.

– Päällehän ne väkisin änkeää, Kuhala tuhahteli ja mulkaisu vihaisesti stop-merkin takaa työntyvää ajajaa, joka ei ollut huomaavinaan.

Hän järjesteli puolen yön tunneille huusholliaan, työnsi ylimääräistä rojua kaappeihin, kuurasi suihkunurkkauksen kaakelit, siirsi olohuoneen maton siihen mistä Hipun kynnet olivat naarmuttaneet lattiaa ja mietti, olisiko pitänyt ostaa kukkasia nurkkavaasiin. Kosmeettiset manööverit haiskahtivat kuitenkin siltä mitä olivatkin, kepulikonsteilta. Nykyaikainen asunnonostaja oli valveutunut, vaati kuntosuorituksen ja homekoirat sekä kaivoi patolevyt esiin sokkelin tyvestä vaikka paljain käsin, jos muu ei auttanut. Hänenlaisensa pani tuskin painoa sille, mihin myyjä oli näytön ajaksi tunkenut villasukkansa.

Viikkoa aiemmin Kuhala oli rajjannut viimeisetkin komeroitten perukoilta löytyneet Anastasian tavarat kaatopaikalle ja heittänyt ne lajittelupihan sekajätelavalle samalla, kun oli tuntenut sydämessään ilkeän muljahduksen. Kuoleman peruuttamattomuus, olemassaolon hutera ennustettavuus, kaipuu ja jokin, mitä hän ei kyennyt nimeämään, olivat pusertaneet kurkunkantimista vaikerruksen, joka oli saanut viereisen lavan äärellä touhuavan miekkosen vilkaisemaan huolestuneena.

Isäntänsä myöhäistä siivousta seuraava Hippu kanniskeli kumikirahvia ja tööttäili ymmärtämättä vähääkään mitä oli tekeillä. Kun he viimein siirtyivät kuistille kuuntelemaan alkavan yön hiljaista huminaa latvuksissa, Kuhala sanoi Hipulle, että Kahlurannan uuden asuntoalueen kolmen huoneen rivitalopääty oli kerrassaan somimmoinen heidän tarpeisiinsa. – Piha on pieni, mutta kyllä sä mahdut siinä lekottelemaan. Ja tekemään tarpeesi, jos niikseen tulee. Autokatoksessa on hybridille latausasema. Uusi alku, on se vielä mahdollista. Ei nää kaatopaikkahöyryt pitemmän päälle sullekaan hyvää tee.

Hippu kirputti etuhampailla tassun vanhaa punkin-puremaa ja vilkaisi syrjäsilmillä Kuhalaa, joka tarkasteli viskihuiikkaansa kuuta vasten, ennen kuin kumosi sen. – Ne ostajaehdokkaat tulee aamukymmeneltä. Nyt ollaan tosi herkässä vaiheessa. Muistahan käyttäytyä jos ollaan paikalla, meinaan ettei homma karahda mihinkään pikkuasiaan. Nyt ei kaivata turhaa irvistelyä, vai mitä? Tai saamari sitä, että tyhjiin Haddington-putelien kasa alkaa rojahtaa omia aikojaan. Ehkä olisi pitänyt viedä ne pullonpalautukseen.

Hippu käpertyi takan kipinäpellille ja kuunteli kotvan Kuhalan ähinää, ennen kuin nukahti. Tämä ei puolestaan saanut unta, vaan alkoi selata onnen aikojen valokuva-albumia, jossa Anastasia poseerasi hymyilevänä, kauniina ja iäksi saavuttamattomana, haavekuvana joka ei tuntunut enää oikein todelliseltakaan. Oliko hän, Kuhala, saanut elää elämäänsä noin ihanan naisen kanssa?

2

Pärssiset parkkeerasivat porttitolppien eteen ja nousivat luomaan silmäystä taloon ja pihapiiriin kuin tuumaillakseen, paljonko kehdattaisiin vielä tinkaista ja olisiko elämä mahdollista täällä vielä vuoden kuluttua. Entä viiden vuoden kuluttua, viidentoista?

Kuhala istui kuistilla klapilootan päällä ja toppuutteli Hippua, joka oli alkanut murista. – Se on Pärssisten pirssi. Nyt sitä kitaa pienemmälle, mehän sovittiin.

Kaarteen takaa työntyvä kiinteistönvälittäjän valkoinen Mersu pysähtyi Pärssisten perään. Toimintatarmoa uhkuva, autonsa väriseen jakkuun pukeutunut nainen kätteli Pärssiset, kuului selittävän jotakin puutarhaidyllimäisen pihan mahdollisuuksista ja lähti sitten näyttämään tietä korkkareissaan, jotka kopshtelivat napakasti laattakivillä.

Kuhala mietti ennättäisikö vielä paeta takaoven kautta. Homma kuului välittäjälle, ei hänelle, mutta nyt taisi olla liian myöhäistä. Kuhalan suussa maistui vanha Haddington House, hammastahna ja kaikessa kiireessä siemaistun kahvikupposen karvaus. Hippu lisäsi äänenpainoihinsa säväyksen reviiiriä puolustavan koiran alarekisteriuhkaa ja sovitteli naamalleen tervetulohymyn, joka paljasti kulmahampaat.

Tulijat olivat enää kymmenen metrin päässä. Kuhala kysyi, halusiko Hippu, että se tungettaisiin klapihootaan.
– Saamarin rontti...

– Huomentapäivää, kiinteistönainen lirkutteli ja taisi jo kuulla neljän ja puolen prosentin välityspalkkion kilahtavan saldolleen, vaikkei tienesti tällaisen tönön tyrkyttämisestä päätä huimannutkaan. – Sitä ollaan täällä luonnon helmassa jo herätty lintusten lauluun...!

Kuhala kätteli tulijat. Herra Pärssisen koko olemus huokui pilkunviilaajan sinnikkyyttä. Hänen silmiinsä pesiytynyt epäluulo sai Kuhalan epäilemään, että kaupantekoon oli vielä matkaa. Miehen kädenpuristus oli luja, kun taas rouvalla tahmainen laapaisu.

Pariskunta oli käynyt katsomassa taloa kerran ja ilmaissut kiinnostuksensa. He olivat jo ohittaneet keski-ikänsä kukoistuksensa, lähentelivät luultavasti kuuttakymmentä ja kiertäneet kertomansa mukaan monen monta myytävänä olevaa omakotitaloa, joista Kuhalan torppa tuntui houkuttelevimmalta luonnonläheisyytensä ja kuitenkin kaupungin keskustaan nähden suotuisan sijaintinsa tähden.

Rouva Pärssinen naurahti hermostuneesti ja kysyi, oliko koira vihainen. Kaikki kääntyivät katsomaan Hippua, joka pörhisteli Kuhalan vierellä selkäkarvojaan ja väläytteli hampaita. – Ei se ole. Tuo on sen hymy.

Kiinteistönvälittäjä vaihtoi kansion kainalosta toiseen ja yritti verhota ikävystyneen ilmeensä. Mentiin peremmälle kunhan Kuhala oli ohjannut Hipun herukkapensaansa katveeseen ja supattanut sen korvaan, ettei moinen peli vedelty. Tätä menoa iltapuskaan oli turha odottaa erikoisliisiä.

– Katselkaa vaan rauhassa ympärillenne. Johan tämä jonkin verran tuttu teille edelliseltä kerralta onkin. Ja kysykää, vastaan kyllä mielelläni, Kuhala virkkoi ja ehdotti

kiinteistönvälittäjälle, että istuttaisiin keittiöön. Naisen into lopahti mutta kai se nyt oli sama, kuka tilannetta johti, jos palkkio kuitenkin tipahtaisi välittäjän tilille. Pärssiset katosivat kohti saniteettitiloja ja pian kantautui koputusta, niin kuin herra Pärssinen olisi ryhtynyt irrottamaan kaakeleita. Sitten kuului wc-istuimen kohahdus, veden lorinaa ja lisää koputtelua.

Kuhala keskeytti kiinteistönvälittäjän sometuksen ja sanoi, että oli unohtanut mainita saunan.

– Saunan, minkä saunan?

– Minulla on tuolla alarinteessä pressun alla kahdenkylvettävä hyttisauna. Hommasin sen erään rautakaupan konkurssimyyntistä. Se voidaan toki hinata tontille, Pärssiset mahtuvat hyvin kylpemään siinä. Varmaan toisi lisäarvoa ostokselle ja hillitsisi halua alentaa hintaa. Joitain vuosia sitten kaverin kanssa löylyä ottaessa jouduimme yllättäen villisikasaarrokseseen eräiden vaiherikkaiden sattumusten jälkeen.

– Mihin saarrokseseen?

– Villasiat saartoivat meidät. Niillä sitä piisaa luonnetta. Hyvä että selvittiin.

– Onko täällä villisikoja?

– Näköjään. Joskaan en ole nähnyt pitkään aikaan.

Välittäjän mielestä sauna voitaisiin ottaa puheeksi jossakin sivulauseessa, mutta ei villisikoja. Ne tuskin olivat sitä, mitä Pärssiset hakivat luonnonläheisyydestä. Välittäjä oli madaltanut nuottiaan eikä Kuhala voinut olla panematta merkille, että tämän silmissä erottui ohuen ohutta pettymyksen mattaa.

Pitäisiköhän hänen, Kuhalan, vielä mainita hiekkatien kaarteeseen surmatut onnettomat uran vaiheilta tai se episodi kuistin edessä, jonka seurauksensa hipsteri oli heittä-

nyt henkensä. Entä takapihan kamppailu kuristajan kanssa joitakin vuosia aiemmin?

Kuului raaputusta, hankaavaa ääntä ja sitten taas raaputusta. Ottiko Pärssinen näytteen seinästä vai lattiasta?

Kuhala pani kahvin tippumaan ja tuli miettineeksi, halusiko hän sittenkään muuttaa täältä. Ehkä olisi pitänyt malttaa, ehkä olisi pitänyt tutkailla sisintä ja oivaltaa, ettei maisemanvaihdos käynyt surun parannuskeinosta.

Noin puolen tunnin kuluttua Pärssiset ilmaantuivat oviaukkoon jotakin supattaen ja loivat keittiössä oljoihin tärkeivän ilmeen. Heitä ei petkutettaisi, he tiesivät yhtä ja toista kiinteistökauppoihin liittyvistä sudenkuopista ja sala-haudoista eivätkä tärväisi säästöjään. Puuhakkuus nurkkien nuuskinnassa erottui rusotuksena rouvan poskilla, kun taas herra Pärssisen otsanahkakurttujun runsaus kävi yksin löytyneiden epäkohtien lukumäärän kanssa.

– Istukaa, kahvia?

– Kiitos. Nyt on niin, että suihkunurkan alimman kaakelirivin kolmannen, kuudennen ja kahdeksannen kaakelin koputusääni on ontto. Ne on jotenkin irti, siellä on takana kosteutta.

– Makuuhuoneen lattialista irvistää, näyttäisi haljenneen, rouva jatkoi hiukan hengästyneenä.

– Ja olohuoneen ison ikkunan tiivisteet on tulleet elinkaarensa loppuun. Ne on ihan hapertuneet, herra Pärssinen silmäili muistivihkosestaan. – Taitaa olla edessä iso ikkuna-remontti.

– Toimiiko takka, vetääkö se, onko nuohottu? Kovasti näytti taskulampun valossa nokiselta.

Seurasi lisäksi huomautettavaa. Herra Pärssinen kurotti tassilta kaakaovaniljavohvelin, kasto i sen kahvikuppiin ja imeskeli mietteliäänä. Kiinteistövälittäjä siirteli papereita,

joiden joukossa oli luultavasti myös se, johon saaduilla allekirjoituksilla homma olisi hoideltu. Rouva Pärssinen keräsi vohvelinmuruset pullukakouraansa, kaatoi ne kuppiin ja kysyi, aiheuttiko kaatopaikka hajuhaittoja.

– Ei. Taisin mainita siitä jo, kun kävitte viimeksi. Totta puhuen kaatopaikka on lisäetu, jos saan sanoa. Sinnehän voi kärrätä kaiken ylimääräisen mitä kulutusyhteiskunnan ihmiselle tuppaa kertymään. Kuulkaa, tuossa lähimetsikössä sijaitsee metsälampi, oikea luonnonlähde. Polskutellemme siellä koiran kanssa kesäkuumalla. Vesi on tutkittu ja on juomakelpoista eikä siis sisällä myrkkyyvirtaamia kaatopaikalta, Kuhala innostui paasaamaan ja muisti samalla, kuinka hän ja kirjailija Kane olivat saaneet ne samat villisiat peräänsä, kun ne olivat olleet sammuttamassa janoaan lähteellä.

– Tämä vaatii kahdenkymmenentuhannen euron pintaremontin. Enkä ole käynyt vielä katolla.

– Jos käytte, yllätytte iloisesti. Se on pinnoitettu jokunen kesä sitten. Lämpimet on eristetty, laitatin vyllyä reilusti samassa hötäkässä, ettei lämpö karkaa. Kulkusilta vaihdettiin uuteen. Liiterissä on tekeväälle askartelutilaa ja puukatokseen mahtuu klapi poikineen, Kuhala luetteli samalla kuin muisti hipsterin ruumiin, jonka oli rajannut sinne Kanen kanssa väliaikaiseen suojaan.

Mikä tragedioiden tyysija hänen tonttinsa olikaan – täällähän oli ammuttu tuliaseella ja taisteltu elämästä ja kuolemasta. Kaiken sen paljastaminen kutkutti jotenkin kieroisti Kuhalan mieltä mutta samalla se olisi ajanut Pärssiset tiheensä.

Kiinteistönvälittäjä alkoi tajuta kurssin kääntyneen peruuttamattomasti kohti vesiperän satamaa, nyppäsi helmoistaan koirankarvan ja vilkaisi Pärssisiä kuin olisi ihmetellyt, miksei

ollut nähnyt jo tavatessa, että heihin olisi pitänyt soveltaa kokonaan toisenlaista taktiikkaa ja että pelko joutumisesta suuren puhalluksen uhriksi oli heidän toinen luontonsa.

Entä mitä saattoi sanoa Kuhalasta, tuosta nukkavieruihin vetimiin sonnustautuneesta veteraanirohjakkeesta, joka tuoksahteli vanhalle viinalle ja saattaisi hetkenä minä hyvänsä ruveta höpöttämään ostajaehdokkaille villisioista. Mies ei ollut älynnyt sen vertaa, että olisi tarjonnut vohvelinsa lautaselta eikä suoraan paketista.

Herra Pärssinen räknäili jotakin ruutupaperivihkoseen, napautti kynällä pyykkilautaotsaansa ja sanoi, ettei Kuhalan hintapyynnöllä ollut paljon tekemistä talon ja tontin arvon kanssa. He olivat valmiit harkitsemaan tarjouksen jättämistä mikäli tämä suostuisi neljänneksen alennukseen. – Ja korostan, että siinäkin tapauksessa olemme vasta valmiit tekemään oman tarjouksemme. Tänne tarvitaan asiansa omaava kunto-tarkastaja.

– Ilman muuta. Muistaakseni ehdotin samaa kun kävitte heinäkuussa, mutta teidän mielestänne se ei ollut tarpeen. Ihastuite ja mikä ettei tähän ihastuttaisikin. Olen sentään vaihtanut maalämpöön, alentaa tuntuvasti asumiskustannuksia. Mitä jos tilaamme paikalle homekoiran, puolueetoman homekoiran?

– Ei kai homekoirat...

– Kahdenkymmenenviiden prosentin shokkialennus... teillä on kyllä ääni kellossa muuttunut sitten viime tapaamisen, Kuhala sanoi ja hymyili. – Tuo mitä vaaditte kelpaa ehkä sketsiksi, muttei minulle. Käännytin muutaman varteen-otettavan kiinnostuneen oveltani, koska annoitte ymmärtää, että ollaan kalkkiviivoilla teidän kanssanne.

Pärssiset katsahtivat toisiinsa. Kiinteistövälittäjä napautti kansion kuminauhaa ja ehdotti aikalisää. Kodin vaihto oli

monelle yksi elämän merkittävimmistä hankkeista eikä silloin sopinut kiirehtiä. Ei ostajan, ei myyjän.

– Herra Kuhala on mielestäni antanut teille täydet valtuudet ottaa selvää tästä kiinteistöstä, mikä onkin ainoa toimiva vaihtoehto. Nyt annamme vain ammattilaisten jatkaa kartoitusta, tutkimme tulokset ja sen jälkeen sovittelemme hintaa. Mitä sanotte?

Pärssiset eivät sanoneet mitään, kukaan ei sanonut mitään. Hippu päästi haukahduksen ja kaikki kääntyivät kohti keittiön ikkunaa.

Hätäntyneet kasvonsa ja isot kouransa sitä vasten painanut mies valui hitaasti alas jättäen lasiin veriset jäljet.

OSUU NAURUHERMOJEN NAPAKYMPPIIN!

Yksityisetsivä Otto Kuhala on jäänyt leskeksi. Hän päättää jättää rikosmysterit ja myydä Mustan korkean töllinsä. Kaupanhieronnan kuitenkin keskeyttää verinen mies, joka läiskähtää keittiön ikkunaa vasten. Kohta pyöritellään niin ministeriä, salamurhaajaa kuin hulavannettakin. Lisäriesaksi ripustautuu uusi rikoskonstaapeli Sihtarinen, innokas Kuhala-fani, joka kinuaa yksityisetsivää muistelmahankkeeseen.

”Lukijan nauru kuuluu naapuriin -- . Kirja on hirtehisuumorin reikeli ja ironian vyöltä lipaistu täysosuma.”

KESKISUOMALAINEN ROMAANISTA *KUHALA JA KAIMAANIN HYMY*

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4579-9